

РЕШЕНИЕ

№ 5934

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Биляна Симчева

при участието на секретаря Илиана Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100503096 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Агенция „Пътна инфраструктура“ срещу решение от 12.12.2022 г. по гр.д. №2347/2021 г. на Софийския районен съд, 81 състав, с което е признато за установено на чл.422 ал.1 ГПК вр. чл.411 КЗ вр. чл.49 ЗЗД, че жалбоподателят дължи на ЗК „Л.И.“ АД сумата от 329,50 лв. – обезщетение за нанесени щети на л.а. „БМВ 320 D“ с рег. № *****, настъпили в резултат на реализирано на 24.07.2016 г. ПТП на републикански път II-82 /Самоковско шосе/ в посока от с. Пасарел към с. Панчарево и на около 10 км. преди с. Кокаляне, ведно със законната лихва от 05.10.2020 г. до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д. №47820/2020 г. по описа на СРС, 81 състав, като ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски в заповедното и исковото производство.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Сочи, че от представения по делото протокол за ПТП, както и от останалите събрани по делото доказателства, вкл. и от заключението на САТЕ не може да се установи настъпването на процесното застрахователно събитие, респ. наличието на дупка на пътното платно. Поддържа, че по делото не е установено поведението на водача на застрахования при ищеца автомобил, респ. налице е съпричиняване от негова страна. Твърди още, че не е установено наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско на МПС“, както и че не е налице покрит риск. Поддържа, че не е установено, че вредите са настъпили в резултат на действие или бездействие на негови служители, както и размера на същите. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЗК „Л.И.“ АД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва

жалбата и моли решението на първоинстанционния съд да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

С плащането на застрахователно обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на лице, за което отговаря ответника, изразяващо се в несигнализиране и необезопасяване на дупка на пътното платно, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение, застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение.

Противно на доводите в жалбата, настъпването на процесното ПТП и неговият механизъм са установи пред първоинстанционния съд при условията на пълно и главно доказване. Съгласно Наредба №Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между МВР, КФН и Информационния център към Гаранционния фонд, документите, които се съставят от органите на МВР са: 1) констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2) протокол за ПТП с материални щети и 3) двустранен протокол за ПТП. В настоящата хипотеза участник в ПТП е само увреденият автомобил, поради което приложима е разпоредбата на чл.6 т.4 Наредбата, според която не се посещават от органите на МВР – „Пътна полиция“ и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС. Следователно, доколкото по делото няма нито твърдения, нито данни, че след настъпване на МПС, процесният автомобил не е можел да се движи на собствен ход, то настоящият съдебен състав приема, че не е била налице и хипотезата на чл.125 т.8 ЗДвП, при които органите на МВР задължително посещават мястото на ПТП, респ. застрахователят не е имал задължение да изисква изготвянето на документ за щетите по автомобила.

От друга страна, съгласно чл.180 ГПК представените от ищеца декларации са частни свидетелстващи документ, които представляват доказателство единствено за авторството на изявлението. Ценени в светлината на доказателствената им стойност тези декларации сами по себе си не дават възможност на съда да приеме за установено наличието на описания в исковата молба механизъм на ПТП, респ. причинно-следствената връзка между претендираните вреди и твърдяното произшествие. Същевременно няма ограничение механизмът на ПТП да бъде установен с всички допустими доказателствени средства, вкл. и със свидетелски показания. В разглеждания случай изводите на СРС са основани на

свидетелските показания на водача на увреденото МПС, които са ясни, последователни и безпротиворечиви, както и на приетото и неоспорено заключение на САТЕ, което и настоящия въззивен състав кредитира напълно. От преценката им поотделно и в тяхната съвкупност е видно, че механизмът на произшествието е вследствие на внезапно пропадане в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно.

Неоснователен е и доводът на въззивника за наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на застрахования при ищцовото дружество автомобил. Съгласно разпоредбата на чл.51 ал.2 ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Не всяко нарушение на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата обаче е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение. Тълкуването на нормата на чл.51 ал.2 ЗЗД налага разбирането, че за да е налице вина на участник в пътното движение и принос на увредения към щетата, е необходимо не само извършването от последния действия да нарушават предписанията от ЗДвП и ППЗДвП правила за поведение, но и нарушенията да са в пряка причинна връзка с настъпилите вредоносен резултат, т.е. последният да е тяхно следствие. В този смисъл е трайната практика на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК – напр. решение №206/12.03.2010 г. по т.д.№35/2009 г., II ТО на ВКС. Обективният характер на съпричиняването е признат изрично от Върховния съд в ППВС №17/1963 г. – т.7, което има характер на задължителна съдебна практика по смисъла на чл.280 ал.1 т.1 ГПК. С цитираното постановление Пленумът на Върховния съд е приел със задължителна за съдилищата в Република България сила, че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилите вредоносен резултат.

От събраните в рамките на производството по настоящето дело доказателства не се установи наличието на каквото и да е нарушение на разпоредбите на ЗДвП. Не се доказва това да е станало поради несъобразена с пътната обстановка скорост. Напротив – от разпита на свид. К. се установи, че той се е движел със скорост от около 40-50 км/ч. Не се установи и останалите сочени от ответника евентуални нарушения на правилата за движение.

Налице са и останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на Агенция „Пътна инфраструктура“ по реда на чл.49 ЗЗД, доколкото не се спори, че произшествието е станало на път, част от републиканската пътна мрежа. Съгласно чл.19 ал.1 т.1 и чл.30 ал.1 ЗП, в качеството си на задължено лице по управлението на пътя, Агенция „Пътна инфраструктура“ е задължена да осъществява поддръжката му в състояние годно за обичайното и безопасно преминаване на пътни-превозни средства. В случай на съществуваща опасност, каквито безспорно са дупките по пътното платно, съгласно чл.13 ал.1 ЗДвП е необходимо съответното място да бъде обозначено със знак или друго средство за сигнализиране, което в случая не е сторено. Отговорността на Агенция „Пътна инфраструктура“ следва да се ангажира на плоскостта на чл.49 ЗЗД вр. с чл.45 ЗЗД, тъй като, в качеството си на юридическо лице по смисъла на ЗАдминистрацията, дейностите по поддръжка и ремонт на поверените и пътища, се осъществява от нейни служители или други лица, натоварени за изпълнението им, които в конкретната хипотеза са бездействали и поведението им е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП.

В останалата си част възраженията на въззивника се основават на конкретни клаузи от застрахователния договор, но доколкото Агенция „Пътна инфраструктура“ не е страна по него, в сила е правилото на чл.26 ал.2 ГПК /освен в предвидените от закон случаи никой не може да предявява от свое име чужди права/, поради което тези възражения не следва да бъдат обсъждани.

Ответникът не доказва положителния факт на плащане на дължимото обезщетение.

Поради съвпадане на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд за основателност на предявения иск, решението следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №20070895/12.12.2022 г., постановено по гр.д. №2347/2021 г. по описа на СРС, ГО, 81 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, адрес: гр. София, бул. „*****, да заплати на ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. *****, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____